

La cançó, recreada

Per a Raimon, també han passat vint anys

Fa quasi dos anys que Raimon posava al nostre abast tota la seua obra, un treball de vint anys de fer cançons i escampar-les arreu del món, presentat en deu elapés, tots enregistrats de nou, fets amb tranquil·litat i amb un nombre important de músics, tal com el cantant desitjava de feia temps. Llavors, les veus dels malastrucs de sempre ja van dir-hi la seua, i més d'un pensà que aquell cofret de *Totes les cançons* era el testament d'un Raimon que des d'aleshores emmurdriria com a cantant. Ja ho havien dit també arran de la publicació de l'elapé *Quan l'aigua es queixa*, i també llavors es van equivocar.

I, ara, ja tenim als aparadors de les botigues aquest *Entre la nota i el so*.

Han passat vint anys, diu el cantant de Xàtiva en una de les seues cançons, i això es nota en aquest disc. Ja es feia palès

en els darrers discos raimonians, aquells anteriors a la seua obra «incompleta». Raimon ja no era tan sols un crit i tres acords de guitarra, era més, era una veu més educada; ara el crit era un crit mesurat i acompanyat per altres instruments, cordes, percussió i, fins i tot, piano, els quals fan que escoltem amb més atenció les seues darreres creacions.

A *Entre la nota i el so* trobem, en primer lloc, una mena de declaració del

cantant: «El gruix de tot el meu viure/vos intente donar cada vegada»; Raimon també ens fa un crit per la unitat: «Junts podríem ser nosaltres.» Aquesta cançó que dona títol al disc, juntament amb «Han passat vint anys», podríem catalogar-les com les més cíviques de tot l'elapé. El cantant continua amb les protestes i les denúncies. Ens cal no oblidar, i ell és el nostre record permanent: «Qui em rescabalarà dels meus anys/de desinformació i desmemòria.»

Com a novetats en aquest elapé caldria ressenyar que, per primera vegada, Raimon ha posat lletra a una música, i no a la inversa; en homenatge a Frederic Mompou, ha escrit un petit poema per a la Cançó VI del compositor català. També cal destacar el cant, sense acompanyament musical, a «Al meu país la pluja», i la part recitada d'aquesta mateixa cançó, on la utilització del violoncel remarca la ràbia i la tristesa de les paraules del cantant. No m'han agradat, i ja em va passar el mateix amb «Societat de consum», les cançons que amb un cert to d'humor ha inclòs Raimon en l'elapé: «Hauràs de fer com si» i «Si jo fos un cantant de cantants». Crec que, el sarcasme, cal deixar-lo en mans d'un Ovidi o d'un Quico Pi de la Serra.

Amb sis músics dirigits per Josep Pons, piano i arranjador dels temes, aquest darrer disc de Raimon sona bé, és una prova més que la cançó, malgrat alguns que la voldrien morta, continua avant, perquè ens queden, encara, moltes coses per dir. Raimon, aquell «Pele» de fa vint anys, ara amb el seny dels quaranta, ens recrea les cançons.

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA